

„Grand, ahogy lassan poroszkáltak a nyugodt hátasaikon a kapu felé a jól kitaposott úton, melyet a környékbeli árusok, a nép és megannyi ember koptatott és döngölt kőkeményre, érezte, hogy a várfalak úgy kezdenek magasodni föléjük, hogy lassan betakarják őket köveivel. A falakon talán öt- vagy hattucatnyi őr és katona figyelt, de amikor a fiatal férfi magasabbra tartotta a fehér zászlót és mellé egy ugyanolyan színű botot is, belőlük ketten eltűntek oldalt egy bástyán. A maradékból egyikőjük – aki eddig megfeszített ijával lapult meg egy csipke mögött – most jól láthatóan leeresztette fegyverét és mondott valamit a mellette állónak.

Magor nyugtalanul figyelte nyergéből a történeteket, szemében ott mutatkozott a mindenre való elszántság, így kidüllesztette mellét és közelebb léptetett a Triannitához.

– Gondolod testvérem, hogy nem indítanak ránk nyílzáport?

– Nem fognak. A békekövetség leíratlan szabályai szerint nem tehetik meg, mi pedig azok volnánk.

– Na, és ha eddig sehol nem volt becsület, itt gondolod, hogy megtartják ezt a törvényt?

– Hát, ha nem, akkor vagy gyors vágta lesz visszafele, vagy gyors a halálba – felelt nyugodt hangon amaz, majd amikor közelebb értek, jobb kezét az égnek emelte.

A kapu fölött megjelent egy ezüstös sisakot viselő katona. Fejfedőjének tetején fehér toll virított, jól látható volt vörös köpenye és bíborkeresztes tunikája, ami jelezte rangját.

– Mit akartok? – kiáltott ki, majd, hogy jelezze, nem fog támadást parancsolni, ő is kilógatott egy fehér zászlót.

– Zamen jelenlegi urához jöttünk Sir Robert követeként! – hangzott a rövid válasz.

– Urunk a birodalom ura is!

– Tárgyalnánk vele a vár megadásáról! Nyissatok kaput, és jöjjön elő urad vagy az ő követe! – nézett fel még jobban láthatóan a feketeköpenyes.

Válasz most nem jött, hanem a bejárat irányából erőteljes kopogás, majd recsegés hallatszott. A kapu kereszttrúdját húzták ki, majd kitarult az egyik szárny, és két lovon érkező férfi jelent meg. Egyikőjük koromfekete páncélt viselt, kopott, de jól megmunkált lemezek és mellvért mutatta gazdája lovagi mivoltát és azt, hogy tisztségét már valószínűleg nem egy csatában bizonyította. Szintén fekete köpenye egy ezüstsínű láncsal volt a nyakvédője előtt összekötve, alóla vállvédője egy-egy tüskével villant kifelé, melyből az egyik hiányzott. Hatalmas testét elrejtette lapos mellvértje, melynek szinte egész felületét egy halványoszürke medvefej borította el. Lábain nem egy horpadástól barázdált lemezek voltak, térdvédője a vállához hasonlóan tüskéket tartott magán. Hatalmas, fémkesztyűs kezével fogta csataménjének szárait, ami szintén felszerelt és homlok, valamint szügyvédővel oltalmazott paripaként fújtatott alatta.

Oldalán egy hatalmas pallos verte lova dísztelen nyeregtakaróját. A kétkezes fegyver halványvörös színben verte vissza a korai napsugarakat, amiket most nem zártak maguk fölé a felhők. Amint a bronz tompa fénye eljutott Grand szeméhez, keze önkéntelenül ökölbeszorult, megmarkolta Vihar gyeplőjét és összeszorítva fogait, türtőztette indulatait.

– Ő volt a bakó, aki megölte Stormot – súgta oda Magornak, aki amint ezt meghallotta, hasonló érzésekkel fogta vissza magát.

A másik lovas egy fiatal fiúcska volt. Rajta nem volt sem páncél, sem vért, de még egy láncing sem. Egyszerű vörös és fehér tunika fedte felsőtestét, nadrágja egy szürke gyapjúruha volt, ami kopott bőrcsizmájában fejezte be „útját”. Úgy tizenhat éves lehetett, de tekintetétől és arca alsó részén az állat fedő borostából azt hihette az ember, hogy jóval idősebb. Bal kezének kesztyűs markában egy kicsiny fehér botot tartott, amit kissé előrenyújtva érkezett meg Magorék elé. Jobbjával és térdeivel irányította halványbarna szőrű, díszes, de láthatóan igen alultáplált hátasát.

Amikor már szinte kardcsapásnyira ért a két csoport, a két fehérbotos odaléptetett egymáshoz, majd fejet hajtottak és szavak nélkül átnyújtották a követség jelét szolgáló pálcájukat. A mozdulatok gyorsak voltak, majd amikor a tárgyak gazdát cseréltek, a két ember visszatért a saját csapatához.

- Urunk, Sir Robert, ki a Menroth-házból jogos követelője a trónnak, felszólítja a ti uratokat, ki királynak vallja magát, hogy adja ki életét, tegye le a fegyvereket és adja meg Zamen várát! - szólalt meg Sir Grand és kinyújtotta a követeléseket tartalmazó tekercset a feketepáncélos felé.

- A mi urunk nem ismeri el a tiéteket, és bárki, aki megkérdőjelezi királyi jogosultságát, árulónak titulálja! - recsegte a lovag, aki közben felemelte sisakjának rostélyát, majd kezével intett, hogy nem foglalkozik a papírossal.

- Követelésünk továbbá, hogy engedje el foglyait, az elhurcolt gyerekeket és asszonyokat leghamarább, Zamen népét és estig jelenjen meg bármelyik kapunál. Amennyiben így tesz, törvényesen élhet védelmi jogaival, s katonái az ő törvényes tárgyalása után büntetlenül elvonulhatnak vagy hűséget fogadhatnak új uruknak! Amennyiben nem így tesz, ostrom alá vesszük a fővárost és a harc életvégig tart!

- Uram és hűséges katonái, meg a város nem adja meg magát! - érkezett a hideg és mély hang, majd a lovag lecsapta rostélyát és megfordította harci ménjét.

”